

متن پرسش

سلام خدمت استاد طاهرزاده: در کتاب آشتی با خدا می فرمایید کافی است انسان موانع اتصال با حق را برطرف کند تا آن اتصال از بین نرود. و بعد در ذیل آیه شریفه «أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي» اشاره می فرمایید: «نماز به پا دارید جهت پایدارماندن در یاد من. یعنی نگذاریم توجه ذاتی ما به پروردگارانمان از صحنه روح و روان ما برود.» استاد الان حضرتعالی این نوع برداشت از آیه را چگونه از خود این آیه بیرون کشیدید؟ «لام» در «لذکری» را چه نوع لامی در نظر گرفتید که این معنا را افاده کرده؟ چون ظاهر آیه می گوید نماز اقامه کنید تا یاد من در جان شما طلوع کند. ولی شما فرمودید نماز به پا دارید تا یاد من که در جان شما هست، غروب نکند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به این سخن حضرت صادق «علیه السلام» نظر داشته باشید که در رابطه با سرشت انسانها فرمودند: «فطرهم علی التوحید». آری! در جان انسانها، مهر توحید نگاشته شده و از این جهت نماز، نوعی به خودآمدن است. موفق باشید